

19 Ιουλίου, 1996

[ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΙΩΣΗΦ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ
ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΕΩΣ ΚΑΙ/ Ή ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υποθέσεις Αρ. 862/93 & 964/93)

Διορισμοί/Προαγωγές — Προσόντα — Πρόσθετο προσόν — Απαίτηση
ειδικής αιτιολογία για την παραγνώρισή του — Έλλειπε στην κριθεί-
σα περίπτωση.

Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Λόγοι ακυρώσεως 5
— Έλλειψη αιτιολογίας — Αστυνομική Δύναμη — Προαγωγές —
Στοιχεία πλημμέλειας της αιτιολογίας στην κριθείσα περίπτωση.

Οι αιτητές προσέβαλαν την κατ' επανεξέταση προαγωγή των εν- 10
διαμερομένων μερών σε Αστυνόμους Β'.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, ακυρώνοντας την επίδικη απόφαση,
αποφάσισε ότι:

Αποτελεί σαφή θέση της νομολογίας ότι το διοικητικό όργανο δεν 15
είναι υπόχρεο να επιλέξει υποψήφιο που κατέχει πρόσθετο προσόν
αν κρίνει ότι άλλος είναι καταλληλότερος με βάση τα υπόλοιπα στοι-
χεία, εντούτοις η απόφαση για παραγνώριση του πρόσθετου προσό-
ντος πρέπει να αιτιολογείται επαρκώς.

Έχοντας υπόψη το περιεχόμενο της απόφασης του Υπουργού το 20
Δικαστήριο θεώρησε πως ελλείπει όχι μόνο η απαιτούμενη ειδική αι-
τιολογία για παραγνώριση του πρόσθετου προσόντος του πρώτου αι-
τητή αλλά και οποιαδήποτε επαρκής αιτιολογία.

Επιπρόσθετα, η επίδικη απόφαση θα πρέπει να ακυρωθεί και για το λόγο ότι πάσχει γενικά η αιτιολογία που δόθηκε για την επιλογή των οκτώ ενδιαφερομένων μερών με επακόλουθο να καθίσταται αδύνατος ο δικαστικός έλεγχος.

5

Είναι καθαρό ότι με βάση τον Καν.21(γ) ο Αρχηγός κατά την υποβολή της σύστασής του προς του Υπουργό λαμβάνει υπόψη και τις ετήσιες εκθέσεις αξιολόγησης των “δύο τελευταίων ετών”. Στην προκειμένη περίπτωση οι προαγωγές έγιναν το 1991, συνεπώς έπρεπε να είχαν ληφθεί υπόψη οι εκθέσεις αξιολόγησης του 1989 και 1990. Οι πρόνοιες του Καν.22 δεν εφαρμόζονται στην προκειμένη περίπτωση εφόσον οι προαγωγές έγιναν το 1991, δηλαδή εκτός του χρονικού πλαισίου του Καν. 22. Ο Αρχηγός στη σύστασή του αναφέρει ότι έλαβε υπόψη μεταξύ άλλων και την “Εμπιστευτική Έκθεση” των υποψηφίων χωρίς να προσδιορίζει την Έκθεση ποιου έτους.

10

Στην απουσία ενός σημαντικού στοιχείου κρίσης που επηρεάζει άμεσα τις συστάσεις του Αρχηγού, το Δικαστήριο δεν μπορεί να ασκήσει οποιοδήποτε έλεγχο ως προς την ορθότητα και το εύλογο της επίδικης απόφασης.

15

20

Οι προσφυγές επιτυγχάνουν με έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

25

Γιωργάκη κ.ά. ν. Δημοκρατίας (1993) 4 Α.Α.Δ. 2091,

Γεωργίου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (αρ. 2) (1989) 3 Α.Α.Δ. 1822,

30

J.M.C. Polytrade ν. Δημοκρατίας (1992) 3 Α.Α.Δ. 294,

Αχιλλέως ν. Δημοκρατίας (1922) 3 Α.Α.Δ. 565.

Προσφυγές.

35

Προσφυγές εναντίον της απόφασης των Καθ' ων η αίτηση με την οποία προήγαγαν αναδρομικά στο βαθμό του Αστυνόμου Β' τα οκτώ ενδιαφερόμενα μέρη αντί των Αιτητών.

40

Α. Ευσταθίου για Ε. Ευσταθίου, για τον Αιτητή στην Υπόθεση αρ. 862/93.

Κ. Παπαλοΐζου, για τον Αιτητή στην Υπόθεση αρ. 964/93.

Μ. Ευαγγέλου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Α. Ιωαννίδης, για το Ενδιαφερόμενο μέρος αρ. 2.

Ιωάννου για Παπαχαραλάμπους και Αγγελίδη, για το ενδιαφερόμενο μέρος αρ. 4.

Cur. adv. vult.

ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ.: Οι αιτητές με τις προσφυγές αυτές που συνεκδικάστηκαν επειδή αφορούν την ίδια διοικητική πράξη, προσβάλλουν την απόφαση των καθ' ων η αίτηση να προαγάγουν αναδρομικά από 1.1.92 στο βαθμό του Αστυνόμου Β' τα οκτώ ενδιαφερόμενα μέρη. Η απόφαση δημοσιεύθηκε στις Εβδομαδιαίες Διαταγές ημερ. 11.10.93, Τόμος XXXIV, Αύξων Αρ. 41, Μέρους II.

Οι αιτητές πρόσβαλαν την προαγωγή και των οκτώ ενδιαφερομένων μερών αλλά ο αιτητής Σπηλιώτης απέσυρε την προσφυγή του εναντίον των ενδιαφερομένων μερών Αιμ. Πατσαλίδη και Ι. Φιλίππου στις 4.4.94.

Η επίδικη απόφαση ήταν το αποτέλεσμα επανεξέτασης που ακολούθησε την απόφαση του Δικαστηρίου στις συνεκδικασθείσες προσφυγές αρ. 243/92, 255/92 και 270/92 (*Οδυσσέας Γιωργάκης κ.ά ν. Δημοκρατίας* (1993) 4 Α.Α.Δ. 2091).

Στην υπόθεση 255/92 αιτητής ήταν ο Νίκος Σπηλιώτης και στην 270/92 ο Ιωσήφ Αθανασίου. Το Δικαστήριο ακύρωσε την προαγωγή των ενδιαφερομένων μερών αφού αποδέχθηκε την προσφυγή του Ιωσήφ Αθανασίου. Οι προσφυγές αρ. 243/92 και 255/92 δεν εξετάστηκαν από το Δικαστήριο καθότι κρίθηκε ότι η επιτυχία της προσφυγής αρ. 270/92 και η ακύρωση των προαγωγών που συνεπάγετο, κατέστησε τις προσφυγές αρ. 243/92 και 255/92 χωρίς αντικείμενο.

Το Δικαστήριο αποδέχθηκε την προσφυγή αρ. 270/92 λόγω της πιθανότητας ύπαρξης πλάνης αναφορικά με την κατοχή από τον αιτητή Αθανασίου πρόσθετου προσόντος.

Κατά την επανεξέταση της πλήρωσης των θέσεων που είχαν κενωθεί μετά την πιο πάνω ακυρωτική απόφαση, ο Αρχηγός Αστυνομίας υπέβαλε με επιστολή του ημερ. 6.10.93 (Παράρτημα Α στην Ένσταση) νέα έκθεση-συστάσεις αναφορικά με τους υποψηφίους

5 προς τον Υπουργό Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως. Ο Αρχηγός
ανάφερε στην εν λόγω έκθεση ότι μελέτησε την απόφαση του Ανω-
τάτου Δικαστηρίου και επανεξέτασε το θέμα των προαγωγών με
10 βάση το πραγματικό και νομικό καθεστώς του ουσιώδους χρόνου
και αφού άσκησε τις εξουσίες που του παρέχει το άρθρο 13(2) του
Περί Αστυνομίας Νόμου Κεφ.285, όπως τροποποιήθηκε με το Ν.
69/87 και σύμφωνα με τις πρόνοιες των Καν.3, 20 και 21 των περί
15 Αστυνομίας (Προαγωγές) Κανονισμών του 1989 (ΚΔΠ 52/89). Ο
Αρχηγός απέστειλε επίσης τους Προσωπικούς Φακέλους, Ατομικά
20 Δελτία κι όλα τα συναφή στοιχεία. Όλα τα ενδιαφερόμενα μέρη
συστήθηκαν "σθεναρά" για προαγωγή από τον Αρχηγό, ο αιτητής
Αθανασίου απλώς συστήθηκε ενώ ο αιτητής Σπηλιώτης δεν συ-
στήθηκε.

15 Ο Υπουργός την ίδια μέρα, δηλαδή στις 6.10.93 (Παράρτημα Β)
αποφάσισε την προαγωγή των οκτώ ενδιαφερομένων μερών εκδί-
δοντας την ακόλουθη απόφαση:

20 "Έχω μελετήσει την απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου,
ημερ. 27.9.93 στην προσφυγή με Αρ. 243/92 και άλλες, με την
οποία ακυρώθηκαν οι προαγωγές 8 Αστυνομών Β' που ίσχυαν
από 1.1.92.

25 Επανεξέτασα το θέμα με βάση το πραγματικό και νομικό
καθεστώς που ίσχυε κατά το χρόνο της διενέργειας των ακυ-
ρωθεισών προαγωγών και ασκώντας τις εξουσίες που μου πα-
30 ρέχει το άρθρο 13(1) και (3) του περί Αστυνομίας Νόμου
Κεφ.285 (όπως τροποποιήθηκε από το Νόμο 69 του 1987) και
αφού μελέτησα και έλαβα υπόψη τις συστάσεις του Αρχηγού
Αστυνομίας και την έκθεση για κάθε υποψήφιο που περιέχο-
νται στην επιστολή του με αρ. Φακ. Ε/16/6 ημερ. 6.10.1993 και
όλα τα συναφή στοιχεία για κάθε υποψήφιο, τα οποία συνε-
κτίμησα στο σύνολό τους, αποφάσισα να προάξω στο βαθμό
35 του Αστυνόμου Β' με αναδρομική ισχύ από 1.1.92 τους πιο κά-
τω, κρίνοντας τους ως τους πιο κατάλληλους μεταξύ όλων
των υποψηφίων:

1. Αναστασίου Αναξαγόρα
2. Γιαννάκη Ανδρέα
- 40 3. Κτωρίδη Ιωάννη
4. Παπαγεωργίου Ναθαναήλ
5. Πατσαλίδη Αιμίλιο
6. Στυλιανού Θεόδωρο
7. Σωτηριάδη Λάμπρο

8. Φιλίππου Γιαννάκη.

Στη λήψη της απόφασής μου έλαβα υπόψη τις γενικές αρχές που διέπουν τις προαγωγές (Καν.3 των περί Αστυνομίας (Προαγωγές) Κανονισμών του 1989) καθώς και το επιπρόσθετο προσό που κατέχουν οι Αθανασίου Ιωσήφ και Μαρκουλλής Κώστας, το οποίο όμως συνεκτιμώμενο με τα υπόλοιπα δεδομένα, δεν μπορεί να υπερισχύσει των στοιχείων που καθιστούν πιο κατάλληλους για προαγωγή σε Αστυνόμο Β΄ τους πιο πάνω οι οποίοι έχουν περισσότερη πείρα που είναι χρησιμότερη στην άσκηση των καθηκόντων του Αστυνόμου Β΄ που είναι διευθυντική θέση.”

Η διαδικασία πλήρωσης της θέσης Αστυνόμου Β΄ που σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 2 του Ν.69/87 συγκαταλέγεται στις θέσεις του “Ανώτερου Αξιωματικού”, διέπεται από το άρθρο 13 του Ν.69/87 όπως τροποποιήθηκε από το Ν. 27/89, οι σχετικές πρόνοιες του οποίου έχουν ως εξής:

“13(1) Τηρουμένων των επομένων διατάξεων, οι Ανώτεροι Αξιωματικοί προάγονται και απολύονται υπό του Υπουργού, κατόπιν συστάσεως του Αρχηγού.

(2) Επί τω τέλει υποβολής της συστάσεώς του, ο Αρχηγός αξιολογεί τους υποψηφίους διά προαγωγήν εις την θέσιν Ανώτερου Αξιωματικού και αποστέλλει δεόντως ητιολογημένην έκθεσιν δι’ έκαστον τούτων εις τον Υπουργόν, περιέχουσαν επίσης κατ’ αλφαβητικήν σειράν τα ονόματα των συνιστωμένων διά προαγωγήν:

Νοείται ότι, ουχί ολιγώτεροι των τεσσάρων, δέον όπως συστηθώσι δι’ έκαστην κενήν θέσιν εφ’ όσον υπάρχουσι πρόσωπα κατάλληλα διά τοιαύτην σύστασιν.

(3) Ο Υπουργός προβαίνει εις την προαγωγήν των υπό του Αρχηγού συσταθέντων υποψηφίων διά δεόντως ητιολογημένης αποφάσεως αυτού.”

Με βάση το άρθρο 13(4) του Ν. 69/87 εκδόθηκαν οι περί Αστυνομίας (Προαγωγές) Κανονισμοί του 1989 (ΚΔΠ 52/89). Σύμφωνα με τον Καν.3 οι γενικές αρχές που διέπουν τις προαγωγές είναι οι ακόλουθες:

“3(1) Προαγωγή σ’ όλους τους βαθμούς της Δύναμης θα διε-

νεργείται με επιλογή μεταξύ εκείνων που κατέχουν τα προσόντα για προαγωγή σύμφωνα με τους παρόντες Κανονισμούς.

5 (2) Η αρχαιότητα θα λαμβάνεται υπόψη, αλλά δε θα αφήνεται να ρυθμίζει την προαγωγή· μεγαλύτερη σπουδαιότητα θα προσδίδεται στην αξία και τα προσόντα.

10 (3) Πανεπιστημιακό δίπλωμα ή τίτλος σπουδών ή ισότιμο προσόν ή μετεκπαίδευση στο εξωτερικό για τουλάχιστον έξι μήνες συνολικά σε θέματα συναφή με τις εξουσίες και τα καθήκοντα της Δύναμης θεωρούνται ως επιπρόσθετο προσόν:

15 Νοείται ότι στον όρο μετεκπαίδευση στο εξωτερικό δεν περιλαμβάνεται η παρακολούθηση σεμιναρίων ή άλλων μαθημάτων διάρκειας μικρότερης των δέκα εβδομάδων.”

20 Το πρόσθετο προσόν με βάση τον Καν.3(3) κατέχουν ο αιτητής Αθανασίου, ο οποίος έτυχε μετεκπαίδευσης στο εξωτερικό (Γαλλία) πέραν των 6 μηνών και τα ενδιαφερόμενα μέρη Κτωρίδης (μετεκπαίδευση στο εξωτερικό πέραν των 6 μηνών) και Στυλιανού (πτυχιούχος Νομικής).

25 Όσον αφορά την αρχαιότητα είναι αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι οι αιτητές προηγούνται, γεγονός που έχει διαπιστωθεί από το Δικαστήριο στις προσφυγές αρ. 243/92, 255/92 και 270/92 (ανωτέρω). Ο Αθανασίου είναι αρχαιότερος κατά 14 χρόνια και ο Σπηλιώτης κατά 10.

30 Οι λόγοι ακυρότητας που προβλήθηκαν από τους δικηγόρους των αιτητών επικεντρώνονται στην παραγνώριση της αρχαιότητας/πείρας των αιτητών, στην απουσία ειδικής αιτιολογίας για τη μη επιλογή του αιτητή Αθανασίου που κατέχει το πρόσθετο προσόν, το αναιτιολόγητο της επίδικης απόφασης και τη νομικά πάσχουσα σύσταση του Αρχηγού.

35 Αναφορικά με τον αιτητή Αθανασίου είναι η θέση του δικηγόρου του ότι ενόψει της υπεροχής του σε αρχαιότητα, της κατοχής από αυτόν του πρόσθετου προσόντος και εφόσον δεν υστερεί σε αξία, θα έπρεπε να είχε προαχθεί ο αιτητής. Υποστηρίχθηκε συναφώς πως ο Υπουργός δεν έδωσε ειδική αιτιολογία για τη μη επιλογή του αιτητή, ο οποίος κατέχει το πρόσθετο προσόν. Ο Υπουργός είπε, αναφέρθηκε αόριστα σε πείρα των ενδιαφερομένων μερών ως αντιστάθμισμα για την επιλογή των ενδιαφερομένων μερών. Στο βαθμό όμως που η πείρα αποκτάται με υπηρεσία,

η αρχαιότητα του αιτητή ανατρέπει την κρίση του Υπουργού. Επίσης η αναφορά του Υπουργού σε πείρα των ενδιαφερομένων μερών είναι πεπλανημένη αφού ο αιτητής σύμφωνα με το δικηγόρο του, από 18.11.76 ήταν υπεύθυνος του Αστυνομικού Σταθμού Πύλης Πάφου, υπηρεσία η οποία προϋποθέτει εκ της φύσεως της άσκησης διευθυντικών και οργανωτικών καθηκόντων. 5

Η θέση των καθ' ων η αίτηση για το θέμα είναι ότι από το απόσπασμα της απόφασης του Υπουργού προκύπτει με σαφήνεια η ειδική αιτιολογία γιατί παραγνωρίστηκε το πρόσθετο προσόν του αιτητή και επιλέγησαν υποψήφιοι που δεν κατείχαν τέτοιο προσόν. Σε σχέση με την επίκληση της πείρας των ενδιαφερομένων μερών, ο δικηγόρος για τους καθ' ων η αίτηση ισχυρίστηκε ότι ο αιτητής αν και γράφτηκε στην Αστυνομία στις 15.5.52 εντούτοις υπηρετούσε σαν τεχνικός στις τηλεπικοινωνίες μέχρι τις 18.11.76 που ανέλαβε συνήθη καθήκοντα, ενώ αντίθετα τα ενδιαφερόμενα μέρη ασκούσαν συνήθη καθήκοντα από την ημερομηνία εγγραφής τους στη Δύναμη που ανάγεται στις δεκαετίες του 1950 και 1960. Ο Υπουργός συνέχισε, αναφέρθηκε σε πείρα που είναι χρήσιμη στην άσκηση των καθηκόντων του Αστυνόμου Β, που είναι διευθυντική θέση και τέτοια πείρα είχαν τα ενδιαφερόμενα μέρη που ασκούσαν από την εγγραφή τους τα συνήθη καθήκοντα της Αστυνομικής Δύναμης. 10 15 20

Αποτελεί σαφή θέση της νομολογίας ότι το διοικητικό όργανο αν και δεν είναι υπόχρεο να επιλέξει υποψήφιο που κατέχει πρόσθετο προσόν, αν κρίνει ότι άλλος είναι καταλληλότερος με βάση τα υπόλοιπα στοιχεία, εντούτοις η απόφαση για παραγνώριση του πρόσθετου προσόντος πρέπει να αιτιολογείται επαρκώς (βλ. *Ανδρέας Γεωργίου και Άλλοι v. Κυπριακής Δημοκρατίας (αρ. 2)* (1989) 3 Α.Α.Δ. 1822). 25 30

Έχοντας υπόψη το περιεχόμενο της απόφασης του Υπουργού που εκτίθεται πιο πάνω, θεωρώ πως ελλείπει όχι μόνο η απαιτούμενη ειδική αιτιολογία για παραγνώριση του πρόσθετου προσόντος του αιτητή Αθανασίου, αλλά και οποιαδήποτε επαρκής αιτιολογία. 35

Εν πρώτοις παρατηρώ πως ο Υπουργός ανέφερε πως το πρόσθετο προσόν του αιτητή "συνεκτιμώμενο με τα υπόλοιπα δεδομένα δεν μπορεί να υπερισχύσει των στοιχείων που καθιστούν πιο κατάλληλους για προαγωγή σε Αστυνόμο Β' τους πιο πάνω". χωρίς να έχει εξειδικεύσει ούτε ποια είναι τα "υπόλοιπα δεδομένα" ούτε ποια είναι τα "στοιχεία" που καθιστούν πιο κατάλλη- 40

λα τα ενδιαφερόμενα μέρη.

5 Όσον αφορά την πείρα, ο Υπουργός αναφέρθηκε γενικά στην πείρα των υποψηφίων χωρίς να αναφέρει οτιδήποτε σε σχέση με την πείρα του αιτητή στις τηλεπικοινωνίες ή σε άσκηση συνήθων καθηκόντων στην Δύναμη από τα ενδιαφερόμενα μέρη. Οι ισχυρισμοί του δικηγόρου των καθ' ων η αίτηση αναφορικά με την πείρα των ενδιαφερομένων μερών δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη για να συμπληρώσουν την αιτιολογία της απόφασης του Υπουργού (βλ. *J.M.C. Polytrade v. Δημοκρατίας* (1992) 3 Α.Α.Δ. 294, και *Αχιλλέως v. Δημοκρατίας* (1922) 3 Α.Α.Δ. 565).

15 Ο Υπουργός δεν έχει διευκρινίσει σε ποια “πείρα” των ενδιαφερομένων μερών έδωσε βαρύτητα. Αν ο Υπουργός εννοεί τη συνολική πείρα που απέκτησαν τα ενδιαφερόμενα μέρη, και αν η πείρα εξομοιωθεί με την υπηρεσία, τότε η κρίση του Υπουργού ότι τα ενδιαφερόμενα μέρη έχουν περισσότερη πείρα είναι πεπλανημένη εφόσον ο αιτητής Αθανασίου γράφτηκε στην Αστυνομία στις 15.5.52 δηλαδή πριν τα ενδιαφερόμενα μέρη. Αν πάλι ο Υπουργός αναφέρεται σε πείρα που σχετίζεται με διευθυντικής φύσεως καθήκοντα και συνεπώς πείρα σε ψηλότερες θέσεις στην ιεραρχία, πάλι η αιτιολογία πάσχει εφόσον ο αιτητής Αθανασίου κατέχει την αμέσως κατώτερη θέση του Ανώτερου Υπαστυνόμου από το 1972 σε σύγκριση με τα ενδιαφερόμενα μέρη που προάχθηκαν το 1986.

20 Το ίδιο ισχύει και για την προηγούμενη θέση του Υπαστυνόμου στην οποία μερικά από τα ενδιαφερόμενα μέρη προάχθηκαν το 1974 και άλλα το 1977 σ' αντίθεση με τον αιτητή που προάχθηκε το 1967.

30 Συνεπώς, με βάση τα πιο πάνω θεωρώ πως από την απόφαση του Υπουργού ελλείπει η απαιτούμενη από τη νομολογία ειδική αιτιολογία για παραγνώριση του πρόσθετου προσόντος του αιτητή Αθανασίου και η επίδικη απόφαση υπόκειται σε ακύρωση σ' όση έκταση αφορά τα ενδιαφερόμενα μέρη Αναστασίου, Γιαννάκη, Παπαγεωργίου, Πατσαλίδη, Σωτηριάδη και Φιλίππου, που δεν κατέχουν το πρόσθετο προσόν.

35

40 Επιπρόσθετα, η επίδικη απόφαση θα πρέπει να ακυρωθεί και για το λόγο ότι πάσχει γενικά η αιτιολογία που δόθηκε για την επιλογή των οκτώ ενδιαφερομένων μερών με επακόλουθο να καθίσταται αδύνατος ο δικαστικός έλεγχος.

Συγκεκριμένα, ο Καν. 21 της ΚΔΠ 52/89 προνοεί ότι:

“Προς το σκοπό υποβολής σύστασής του προς τον Υπουργό για προαγωγή στο βαθμό Αστυνόμου Β΄ και άνω, ο Αρχηγός:

(α) Αφού ζητήσει τις συστάσεις των Αστυνομικών Διευθυντών ή των Βοηθών Αρχηγών, ανάλογα με την περίπτωση, για κάθε υποψήφιο οι οποίες υποβάλλονται σε ειδικό έντυπο που καθορίζεται από τον Αρχηγό και εγκρίνεται από τον Υπουργό. 5

(β) αφού μελετήσει τους προσωπικούς φακέλους όλων των υποψηφίων. 10

(γ) αφού λάβει υπόψη τις ετήσιες εκθέσεις αξιολόγησης των δύο τελευταίων ετών και έχοντας υπόψη τις γενικές αρχές που αναφέρονται στον Κανονισμό 3 των παρόντων Κανονισμών ενεργεί σύμφωνα με το άρθρο 13(2) του περί Αστυνομίας Νόμου.” 15

Σχετικός είναι και ο Καν.22 που έχει ως εξής:

“22. Ανεξάρτητα από τις πρόνοιες των Κανονισμών 20 και 21, ο Αρχηγός θα μπορεί για περίοδο ενός έτους από την ημερομηνία έγκρισης των παρόντων Κανονισμών, να προβαίνει σε συστάσεις για προαγωγή, αφού αξιολογήσει τη σύσταση του Αστυνομικού Διευθυντή, αφού λάβει υπόψη το περιεχόμενο του προσωπικού φακέλου του υποψηφίου για προαγωγή και τις γενικές αρχές οι οποίες αναφέρονται στον Κανονισμό 3 των παρόντων Κανονισμών.” 20 25

(Η πιο πάνω ΚΔΠ δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα στις 3.3.89). 30

Στην προκειμένη περίπτωση ο Αρχηγός υποβάλλοντας τη σύστασή του προς τον Υπουργό για κάθε υποψήφιο αναφέρει μεταξύ άλλων ότι έλαβε υπόψη την “Εμπιστευτική Έκθεση”, ότι αξιολόγησε τη σύσταση του Αστυνομικού Διευθυντή και ότι συνεκτίμησε το σχετιζόμενο με τις προαγωγές περιεχόμενο του προσωπικού φακέλου, τα άλλα συναφή στοιχεία στο σύνολό τους, και σύμφωνα με τις γενικές αρχές του Καν.3 κατέταξε τους υποψηφίους σε διάφορες διαβαθμίσεις (“εξάίρετος”, “πολύ καλός”, καλός”) σε σχέση με την αξία και τα προσόντα. Συγκεκριμένα ο αιτητής Αθανασίου κατετάγη στο βαθμό του “πάρα πολύ καλού” στην αξία και του “πολύ καλού” στα προσόντα. Ο αιτητής Σπηλιώτης κατετάγη στην κατηγορία του “καλού” στην αξία και στα προσόντα. 35 40

Είναι κατά την άποψή μου καθαρό ότι με βάση τον Καν.21(γ) ο Αρχηγός κατά την υποβολή της σύστασής του προς του Υπουργό λαμβάνει υπόψη και τις ετήσιες εκθέσεις αξιολόγησης των “δύο τελευταίων ετών”. Στην προκειμένη περίπτωση οι προαγωγές έγιναν
5 το 1991, συνεπώς έπρεπε να είχαν ληφθεί υπόψη οι εκθέσεις αξιολόγησης του 1989 και 1990. Οι πρόνοιες του Καν.22 δεν εφαρμόζονται στην προκειμένη περίπτωση εφόσον οι προαγωγές έγιναν το 1991, δηλαδή εκτός του χρονικού πλαισίου του Καν.22. Ο Αρχηγός στη σύστασή του αναφέρει ότι έλαβε υπόψη μεταξύ άλλων και
10 την “Εμπιστευτική Έκθεση” των υποψηφίων χωρίς να προσδιορίζει την Έκθεση ποιου έτους. Από το περιεχόμενο των προσωπικών φακέλων που τέθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου προκύπτει ότι δεν υπάρχουν καταχωρημένες εκθέσεις αξιολόγησης για τα έτη
15 1989 και 1990 ούτε για τους αιτητές ούτε για τα ενδιαφερόμενα μέλη. Η μόνη εξαίρεση αποτελεί ο αιτητής Αθνασιού στον φάκελο του οποίου είναι καταχωρημένο αντίγραφο της ετήσιας εμπιστευτικής του έκθεσης για το 1989.

Στην απουσία ενός σημαντικού στοιχείου κρίσης που επηρεάζει άμεσα τις συστάσεις του Αρχηγού, το Δικαστήριο δεν μπορεί να ασκήσει οποιοδήποτε έλεγχο ως προς την ορθότητα και το εύλογο της επίδικης απόφασης, και συνεπώς θα πρέπει να ακυρωθούν οι προαγωγές και των οκτώ ενδιαφερομένων μερών.

25 Για όλους τους πιο πάνω λόγους οι προσφυγές επιτυγχάνουν και η επίδικη απόφαση ακυρώνεται με έξοδα υπέρ των αιτητών.

Η επίδικη απόφαση ακυρώνεται με έξοδα.